

Lena vaLenová

SAMETOVÁ KORUNA

*Každý nový začátek
má svou cenu.*

Sametová koruna

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Lena Valenová
Sametová koruna – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

SAMETOVÁ KORUNA

COPYRIGHT © Lena Valerová, 2026

ISBN TIŠTĚNÉ VERZE 978-80-267-5467-1

ISBN E-KNÍHY 978-80-267-5525-8 (1. Zveřejnění, 2026) (EPDF)

ISBN E-KNÍHY 978-80-267-5539-5 (1. Zveřejnění, 2026) (EPUB)

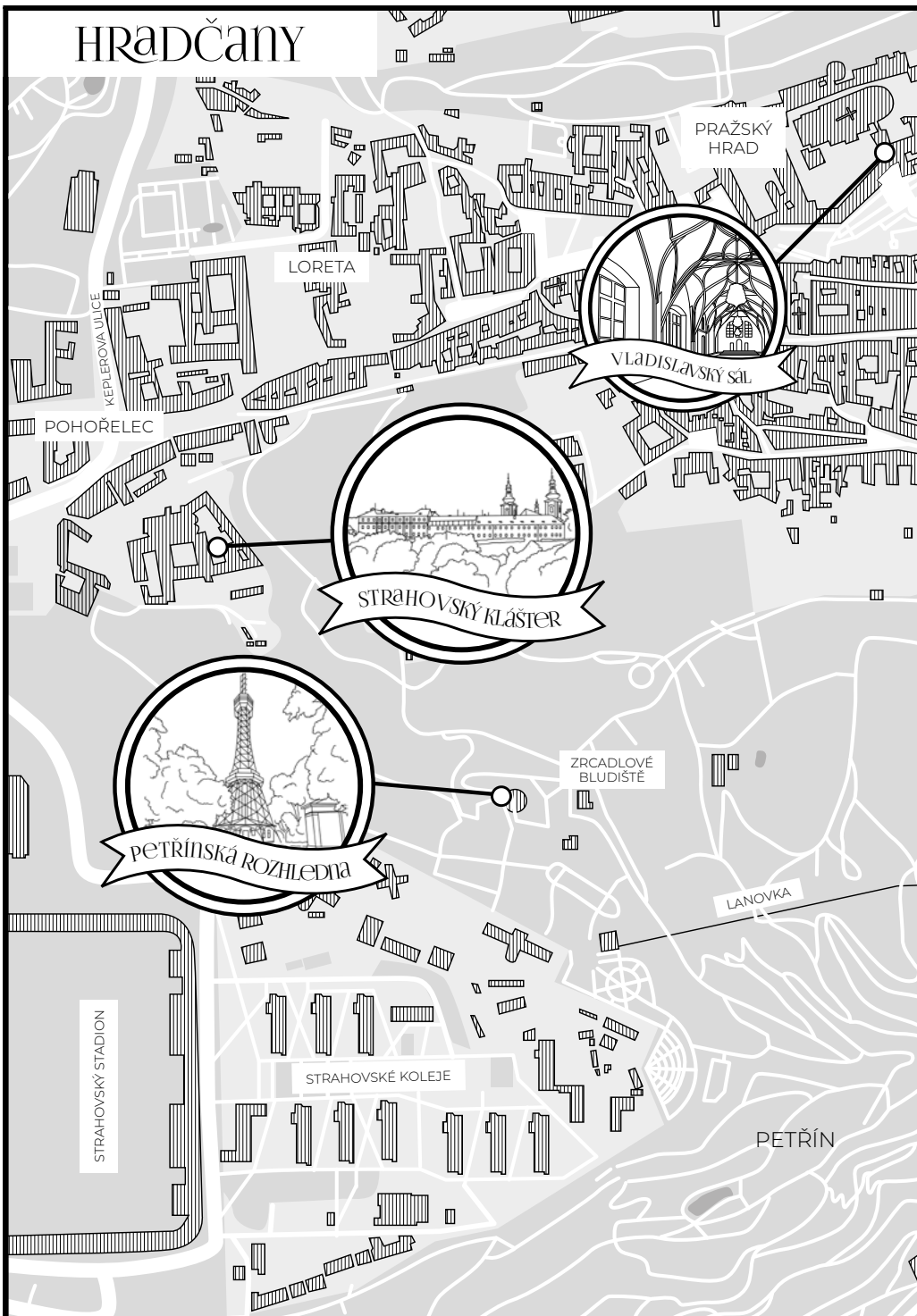
ISBN E-KNÍHY 978-80-267-5540-1 (1. Zveřejnění, 2026) (MOBI)

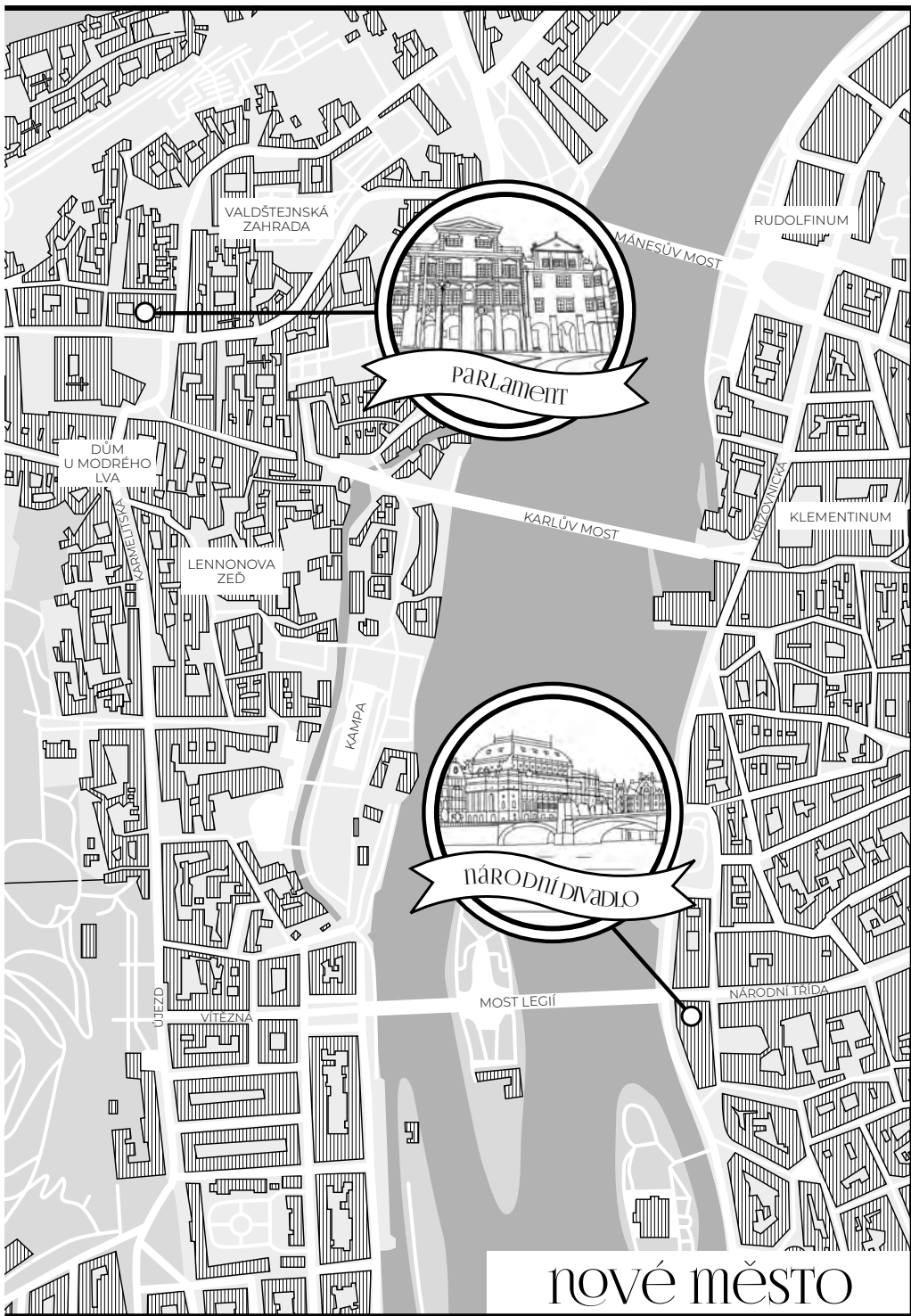
Lena valenová

SAMETOVÁ KORUNA

PREQUEL
K BOHEMIAN ROYALS

HRADČANY

VALDŠTEJNSKÁ
ZAHRADA

RUDOLFINUM

MÁNESŮV MOST

parlament

DŮM
U MODRÉHO
LVA

LENNONOVA
ZED

KARLŮV MOST

KLEMENTINUM

KAMPA

národní divadlo

MOST LEGII

NÁRODNÍ TRIDA

nové město

VĚNOVÁNÍ:

Pro všechny, kdo si pamatují svět předtím a potom.
A pro ty, kdo věřili, že první láska potrvá navždy.

SAMETOVÁ KORUNA

ČÁST PRVNÍ

LÍDINA KAZETA: MIX '89

STRANA A

1. Billy Joel – We Didn't Start the Fire
2. Roxette – The Look
3. The Bangles – Eternal Flame
4. Phil Collins – Another Day in Paradise
5. Fine Young Cannibals – She Drives Me Crazy
6. Soul II Soul – Back to Life
7. Depeche Mode – Personal Jesus

STRANA B

8. Tears for Fears – Sowing the Seeds of Love
9. Chris Rea – The Road to Hell
10. Madonna – Like a Prayer
11. The Cure – Lovesong
12. Don Henley – The End of the Innocence
13. Richard Marx – Right Here Waiting
14. Queen – I Want It All

1.

„Přemku, vstávej!“

Drahomíra zatřásla Přemkem podřimujícím na manželské posteli. Od chvíle, kdy se před čtyřmi lety stali rodiči, byli vděční za každou hodinu spánku navíc. Tohle podivné listopadové ráno jim ale očividně nebylo dáno. A to ještě netušili, že se s ním začne psát nová kapitola jejich životů.

„Co se děje? Něco s dětmi?“ vyhrkl Přemek.

„Tvoje matka. Prý je to naléhavé,“ odpověděla Drahomíra tiše.

„Kolik je proboha hodin?“

„Za deset sedm.“

„To si děláš...“ zavrčel. „Jde o otce?“

To jediné ho napadlo. Proč jinak by mu matka volala takhle brzy? Ať to hlavně není nic fatálního, zaprosil v duchu. Možná k tomu přidal i pár zbožných slibů někam nahoru. Jeho otec trpěl cirhózou jater a neustále ho sužovaly nějaké nemoci. Zchátralý stav byl důsledkem nezřízeného pití a psychických potíží.

Přemek si promnul oči. Hluboký nádech...

Spěšně na sebe nasoukal pyžamové kalhoty, přes hlavu si přetáhl bílé triko a bos seběhl do obývacího pokoje k vyšší komodě s telefonem. Ten byl snad jediné privilegium, které díky původu své rodiny měl.

Než si přiložil sluchátko k uchu, na okamžik přivřel oči, jako by počítal do deseti. Nebo dvaceti. Každý hovor týkající se jeho otce ho vyčerpával.

„Chci, aby sis s ním promluvil. Chce jet do Prahy. Už si balí kufr.“ Rázný hlas jeho matky Libuše zapůsobil jako studená sprcha i na tu dálku ze švýcarských Alp. Automaticky se narovnal.

„Do Prahy? Proč?“

„Je přesvědčený, že režim je na spadnutí. Tentokrát doopravdy.“

Ta poslední poznámka byla všeříkající. I jeho máma zněla skepticky. Přemek si nanovo promnul unavené oči. Pořád ta stejná písnička. Jeho otec byl posedlý návratem monarchie. Od nuceného exilu před dvaceti lety nemluvil o ničem jiném. Několikrát do roka nabyl dojmu, že už... že to přijde každou chvíli. Jenže roky plynuly a totalitní režim se zdál neotřesitelný.

Přemek si tuhle možnost sám nepřipouštěl. Nechtěl skončit jako otec. Upnutý na představu postavenou jen na dávném nároku a modré krvi. On i jeho o sedm let mladší sestra vyrostli v jiné realitě.

Občas ho ale přece jen napadlo: co kdyby se po válce k moci nedostali komunisté a dědeček trůn udržel? Bydleli by teď s Drahomírou a dětmi na Hradě místo v domku v Dejvicích?

Ta myšlenka se vracela, kdykoli zahlédl nad městem Hradčany. Majestátní. Nasáklé historií. Ale mohl by to být jeho domov? A chtěl by to vůbec?

Ne. Tímhle směrem uvažovat nesměl.

„Proč si to myslíš?“ zeptal se odevzdaně. Ne že by ho odpověď skutečně zajímala, ale...

„Včera došlo v Praze k nějakým nepokojům.“

Přemek nakrčil čelo. „Zapni televizi,“ pobídl Drahomíru, načež jí naznačil, aby přepnula mezi programy.

„V televizi nic není,“ řekl pak do sluchátka.

„Samozřejmě že ne,“ odvětila matka. „Volal nám zdroj z Prahy. Tvůj otec s ním mluvil snad půl hodiny. Prý se něco semlelo na Václavském náměstí.“

„Semlelo?“ Bylo příliš brzy na to, aby jeho mozek fungoval naplno.

„Nějaká demonstrace. Studenti. Prý tam byli i mrtví.“

Přemek si přešel dlaní po obličejí. Jeho rodiče byli evidentně lépe informováni než kdekdo místní.

„Ať se stalo cokoli, ve zprávách o tom není zmínka. Zaběhnu do trafiky pro ranní noviny. Zavolám ti později, mami... Ano, promluvíím s otcem. A ne, řekni mu, ať nikam nejedí. Dokud nevíme, co se přesně stalo, nemá cenu riskovat. Může to být léčka,“ zdůraznil.

To obvykle zabralo. Pokud by jeho otec překročil hranice, hrozilo mu okamžité zatčení státní policií. A to nikdo z nich nechtěl riskovat.

„O co šlo?“ vyzvídala Drahomíra, která netrpělivě postávala za jeho zády.

„Zase jedna z otcových epizod.“

„Chystá se usednout na český trůn?“

„Je přesvědčený, že nastal jeho čas.“ Přemek málem protočil panenky.

Jeho pozornost přitáhla malá obrazovka v obývacím pokoji. Poté, co položil telefon, stoupl si vedle manželky a mlčky sledovali ranní zprávy. Kromě obvyklých regionálních informací tam nebylo nic výjimečného.

„Nic, co by naznačovalo pád režimu,“ odfrkl Přemek a televizi vypnul.

„A cos čekal?“

„K našim se donesly zprávy, že se něco stalo. Možná potyčky s policií. V centru.“

„Nebylo včera to studentské shromáždění k padesátému výročí uzavření českých vysokých škol nacisty?“ nadhodila Drahomíra.

„Máma zmiňovala studenty. Prý někdo zemřel... Lída.“

Z Přemkovy tváře zmizela barva. Okamžitě vyrazil do patra, schody bral po dvou. Úzkou chodbou došel ke dveřím sestřina pokoje, na nichž visel plakát rockové kapely Arakain. Zvedl ruku a zaklepal.

„Lído!“

Když se ani na potřetí nikdo neozval, stiskl kliku. Ve stejný okamžik se ale dveře samy otevřely a v nich se objevil ospalý obličej.

„Co je?“ zavrčela Lída. Tmavé rozcuchané vlasy jí spadaly do očí. Měly stejnou pomněnkovou barvu jako ty bratrový.

„Ježíš, jsi doma,“ vydechl úlevou.

„A kde bych jako byla?“ ohradila se.

„V centru, nevím.“

Lída počastovala bratra pohledem, jako by říkala: a proč bych měla být jinde než v posteli?

„Volala máma. Na Václaváku včera zasahovala bezpečnost. Vážně jsi tam nebyla?“

„Včera navečer? S Rudou a Káčou jsme se akorát stavili na Albertově a pak zapadli do jedny putiky na Malý Straně.“

„Na Malý Straně?“

„Uhm,“ přitakala. „A co říkají ve zprávách?“

„Nic.“

„A jak to, že ve Švýcarsku vědí, co se šustne na Václaváku?“

„Prostě to ví,“ pronesl suše.

„Chceš říct, že se někde něco dělo a já to prošvihla?“

Teď to byl Přemek, kdo jí věnoval výmluvný pohled.

Z chodby k nim dolehlo Drahomířino volání. „Přemku! Telefon!“

„Jo, už jdu,“ houknul a spíš pro sebe si zamumlal: „Člověk se ani o víkendů nemůže pořádně vyspat.“ Naposledy se otočil k sestře. „Pro jistotu si na dnešek nic neplánuj. Myslím to naprosto vážně.“

„No jo, proboha,“ zamručela otráveně.

Když za bratrem zavřela dveře, došla k zrcadlu u skříně a zadívala se na svůj přeležený obličej. Pak vykasala rukáv pyžama a prohlédla si velkou tmavomodrou modřinu na pravé paži. Při doteku sykla. Věděla přesně, kdy a jak vznikla. Vybavila si silnou ruku, která ji neomaleně popadla a strhla stranou. Ten chlap byl dvakrát tak velký a v plné zbroji. To rozhodně nebyla pořádková služba.

Vyhrnula ještě pyžamo a v zrcadle si prohlédla záda. Podlouhlá modřina přes noc zfialověla. Čím ji to proboha praštili, když spadla na zem? Možná to radši ani nechtěla vědět.

Po rozhovoru s Lídou se Přemek vrátil zpátky do přízemí. Drahomíra kývla hlavou k telefonu.

„Kdo to je?“ zašeptal k ní.

„Prý bývalý spolužák,“ špitla. Takhle rušno u nich o víkendovém ránu normálně nebývalo... Většina jejich dní i noci se točila kolem dětí. Dva telefonáty během půl hodiny? To neznačilo nic dobrého.

Přemek popadl sluchátko a přiložil si ho k uchu.

„Ano, Přemek Hohenberg, u telefonu. Co... prosím? Nevím, o čem mluvíte!“ Po posledním slovu zavěsil. „Nějaký novinář,“ dodal na vysvětlenou.

„Promiň, představil se jako tvůj bývalý spolužák.“

„Možná jím i byl. Radši neber telefon. A nikomu neotvírej.“

„Ale...“ Drahomíra chtěla odporovat. Přišlo jí to přehnané.

Přemek se dotkl její dlaně a lehce ji stiskl. „Netuším, co se děje, ale nelíbí se mi to. Zajdu do trafiky pro noviny. Ještěže Lída byla večer s kamarády. Dneska bychom ale měli zůstat všichni doma. Pro jistotu,“ dodal důrazně.

„Chtěli jsme jít ráno s klukama na Petřín,“ připomněla mu. „Není důvod, abychom byli celý den zavření. Navíc jdu na generálku do divadla. Stázka mě pozvala. Říkala jsem ti o tom, vzpomínáš?“

„Ještě to probereme...“

Jejich rozhovor přerušil hlasitý dupot nohou. Lída, oblečená v černých kalhotách a černém roláku, seběhla po schodech dolů.

„Čerti jsou až za tři týdny,“ utrousil Přemek při pohledu na sestřin outfit a tmavé stíny s černou linkou kolem očí.

„Ha ha,“ zašklebila se.

„Kam se chystáš?“

„Ven,“ odsekla. „Říkals, abych si nic neplánovala, ne že nesmím vytáhnout paty.“

„Potřebuju, abys pohlídala kluky.“

Lída se zamračila. „Někam se chystáte?“

„Míra odpoledne do divadla a já... potřebuju něco zařídit.“

Obě ženy se na něj zadívaly s povytaženým obočím, jako by se ptaly: Najednou?

„V tom případě tu ani já nemíním zkejsnout celý den!“ upozornila je Lída. „Mám taky svůj život. Na hlídání si můžete najmout profesionální chůvu.“

„Zvednu ti kapesný,“ pronesl Přemek, jako by šlo o zásadní argument.

„Dobrá.“ Hotovost navíc se vždycky hodí. „Ale upozorňuju, že od příštího víkendu nám začínají intenzivní nácviky na spartakiádu. Druhá řada levého křídla se bez mojí účasti neobejde.“

„Tréninky dvakrát týdně vám nestačí?“

„Mě se neptej. Prý musíme doladit jednotlivé prvky, než začneme secvičovat celky se strojárnou a chemárnou, a o víkendech můžou všichni. Tak prostě smůla,“ poznamenala a zamířila do kuchyně uvařit si tureckou kávu s pořádnou dávkou šlehačky. Aspoň to si v téhle domácnosti ještě mohla dovolit.

Drahomíra odhrnula část záclony v ložnici v prvním patře a zahleděla se na ulici před domem. „Žádné auto. To je divné.“

Přemek se postavil těsně k ní a nahlédl jí přes rameno. „Půl jediný. Nejspíš šli na oběd. Daněk z hospody na rohu zmiňoval, že tam občas zajdou.“

„A jak Daněk ví, že jsou to chlápci z tajny?“

„Má na to čuch. Jeho otec byl sedlák. Za Prahou měli hektary polí a lesů. Všechno jim vzali a rodinu málem odstěhovali na druhou stranu republiky. Režim má rád asi tak jako my.“

„Myslíš, že se sem chce vážně vydat?“

„Otec? Doufáme, že ho máma stihla zarazit. Nepotřebujeme víc problémů.“

Drahomíra odstoupila od okna, ze skříně vytáhla kabát a přehodila si ho přes ruku. „Musím jít. Generálka obvykle trvá dvě hodiny, někdy déle. Vráťím se kolem páté.“

„Počkej, hodím tě do divadla,“ nabídl se Přemek.

„Nemusíš. Půjdu na tramvaj.“

„Nemusím, ale chci,“ pousmál se a políbil ji na rty. „Stavím se pak za Johanem.“

„Dobrá. V tom případě po cestě vyzvedneme Anastázii,“ pro-
nesla Drahomíra za chůze.

„Tvé přání je mi rozkazem!“ zavtipkoval Přemek a manželka ho
laškovně plácla po zadku.

Před odchodem se oba ještě pomuchlovali s malými syny a Dra-
homíra předala Lídě pár instrukcí ohledně odpolední svačiny.

„Žádný strachy, vaše děti neumřou hladu. Kdyby něco, mám
v pokoji krizovou zásobu máčených sušenek,“ zazubila se.

„No, toho se právě bojím,“ zasmála se Drahomíra.

„Jedeme?“ houknul na ni Přemek. „Neříkala jsi, že tě Anastázie
čeká za čtvrt hodiny na zastávce? A kdo ví, jaká bude doprava,“
připomněl jí.

„Vždyť už jdu.“ Naposledy poslala Vašíkovi a Bertíkovi vzduš-
nou pusu a s úsměvem následovala manžela k autu zaparkovanému
před domem, dřív než si kluci uvědomí, že jim mizí z dohledu, a je-
den nebo druhý spustí pláč.

Než Přemek nastartoval, ještě jednou očima přejel ulici. Nikde
nikdo.

Divné, pomyslel si.

2.

„Letí letadlo, Bertíku! Brzzzz...“

Lída zakroužila lžičkou s přesnídávkou před malým obličejíčkem a snažila se nakrmit ročního synovce. Ten se ale rozhodl nespolutracovat a většina přesnídávky tak končila všude kolem, jen ne v jeho pusince. Zato čtyřletý Vašík poctivě papal už druhou půlku namazaného chleba. Jeho našťestí nemusela dvakrát pobízet. Už jako batole byl velmi disciplinovaný.

„No tak, Bertíku, taková mňamka,“ zkoušela to znovu a nakonec si lžičku demonstrativně strčila sama do pusy.

Vtom zazvonil zvonek.

„Moment!“ zakřičela. Popadla Bertíka s upatlanou pusou do náruče a šla otevřít vchodové dveře.

„Čus, co vyvádíš?“ houknul na ni vysoký čahoun v čapce po dědovi a dlouhém kabátě, který na něm plandal, jako by byl o dvě čísla větší.

„Nevidíš?“ Ukázala na Bertíka a pustila příchozího dál.

„Přišel jsem tě vyzvednout. Lidi jsou od rána jako na trní. Včerejšek byla mela. Holana z druháku prej zmydlili tak, že skončil v nemocnici. A vím o třech lidech, co strávili noc za katrem. A prej byli minimálně dva mrtví. A vidělas, co o tom bylo ve zprávách?“ Lída zavrtěla hlavou. „No právě. Nic. Takhle to ale nemůžeme nechat. Lidi musí znát pravdu. Obleč se a vyrážíme na Strahov.“

Ruda ji následoval až do kuchyně, kde Bertíka znovu posadila do dětské sedačky.

„Nikam nemůžu. Mám na starosti synovce.“

„Lulu, no tak. Musíš. Vždyť jsi tam včera byla taky. Tohle jim nemůže projít.“

„Byla. Ale jestli se o tom brácha dozví, budu mít zaracha do konce roku.“

„Tak to je v pohodě. Je osmnáctýho listopadu. To budeš mít za pár.“

Lída ho probodla vražedným pohledem. „Jo, snad mi do té doby zmizí ta jelita,“ utrousila uštěpačně.

„Měla ses vidět. Rvala ses jako lvice,“ uchechtl se Ruda.

„A pak jsem to taky pěkně schytala. Ten hajzl na mě použil obušek. Věřil bys tomu? Zasranej zbabělec. Mlátit holky. Fakt hrdina. Navíc v té jeho těžkooděnecký výstroji,“ procedila skrz zuby a málem si odplivla.

„Právě proto jim to nesmí projít. Konec pasivity.“

„A co chceš jako dělat? Násilí plodí další násilí. A já se rozhodně nemíním nechat znovu seřezat.“

„Káča říká, že o tom musíme mluvit. Mluvit, mluvit, mluvit.“

„Jenže v týhle zemi tě zavrou i za myšlení nahlas.“

„Ne, pokud nás bude dost. Jakou kapacitu má Pankrác?“

Lída zatřásla rameny.

„Vidíš? Nemůžou tam zavřít všechny pražský studenty,“ odvětil Ruda.

„Všechny ne. Mazánek z třetího kruhu jim bude pomáhat. Bonzák jeden. Myslíš, že by nás dali do jedny cely, kdybysme o to požádali?“

„Na Pankrác tě nikdo zavírat nebude. Rozhodně ne tebe. Z toho by byl mezinárodní skandál.“

„Myslíš, že by kvůli mně někdo hnul brvou?“

„Divila by ses. Hele, třeba by Američani zorganizovali záchrannou akci jak ze špionážního bijáku.“

„Jako že by pro mě riskoval nějaký americký James Bond?“ Lída se zamyslela. „Možná se nakonec nechám zabásnout dobrovolně.“

„Lulu, neblbni. Tentokrát měníme dějiny. Cítím to v kostech.“

„To bude začínající revma, Rudánku.“

„Jsem rád, že i po pás v bryndě si zachovááš svůj pověstný smysl pro humor.“

„To je totiž to jediný, co mi zbývá,“ prohodila Lída a úspěšně strčila další lžičku do Bertíkovy pusy. Ten byl z návštěvy tak vykulený, že zapomněl protestovat a na Lídina spolužáka zíral s pootevřenou pusou.

„Fakt se nemůžeš uvolnit?“ zkusil to Ruda ještě jednou.

Lída ukázala na synovce. „Fakt ne. Ale měl by ses tu stavovat častěji. Takhle rychle jsme přesnídávku ještě nikdy nevyprázdnili.“ Demonstrativně zvedla prázdnou skleničku a zazubila se. Bertík v tu chvíli zřejmě pochopil, že už nic dalšího nebude, a jako na povel se rozbřečel.

Lída si hlasitě povzdechla a začala ho utěšovat.

„Dneska se musíte obejít beze mě,“ pronesla omluvně a doprovodila Rudu ke dveřím.

Sotva ale uspala děti v jejich pokoji, domem se znovu rozezněl zvonek.

„Cos zapomněl?“ zvolala, když otevírala. Myslela si, že je to Ruda. Místo něj ale zůstala zírat do tváře dvou neznámých mužů.

„Bydlí tu Přemysl Otakar Hohenberg?“ zeptal se ten napravo.

Ruka se jí křečovitě sevřela kolem kliky.

„A-ano. To je bratr. Ale není tu,“ dodala rychle.

„A kde bychom ho mohli zastihnout?“

„Um... nevím,“ přiznala. Bratr jí nikdy předem neříkal, kam jde a co tam hodlá dělat.

„Kdy bude doma?“ zeptal se druhý muž. „Je to naléhavé.“

„To netuším. Promiňte, vaří se mi na plotně brambory. Musím je jít zkontrolovat. Na shledanou.“ Rychle zabouchla dveře. Opřela se o ně zády a zhluboka se nadechla. Pak si přejela dlaněmi po pažích, na kterých jí vyrašila husina. Měla z těch dvou nepříjemný pocit. Rozhodně v ní nevzbuzovali důvěru. Co tak mohli po Přemkovi chtít?

Aby ze sebe setřásla ten divný pocit, který v ní po podivné návštěvě zůstal, vyhledala tabulku švýcarské čokolády z jednoho z posledních balíčků od mámy. Ulamovala si z ní malé kousky, nechávala je roz-

pouštět na jazyku a k tomu si potichu pustila kazetu s oblíbenou kapelou. Za zpěvu textu v angličtině dřepala na gauč, popadla Vašíkův blok na čmárání a otevřela ho na čisté stránce.

Mezi pastelkami našla jednu, která měla jakžtakž ostrý hrot, a začala načrtávat obrysy domu. Svého vysněného. Se dvěma podlažími, vysokými okny, rovnou střechou a dlouhým balkonem. Takový dům patřil někam stranou. K lesu. Rozhodně ne doprostřed velkoměsta.

Jen co to bude možné, odstěhuje se na venkov, třeba někam do hor. Krušné hory, možná? Nebo raději Švýcarsko? Rozhodně to bude místo s výhledem. Postaví si tam dům podle vlastního návrhu, ve kterém si zřídí ateliér, odkud bude navrhovat podobné stavby. Architektura ji fascinovala odjakživa.

Lída se zadívala na výsledek desetiminutového snažení a pousmála se. Nato koukla na hodiny na stěně. Než půjde zkontrolovat kluky, zvládne ještě detaily prvního podlaží.

Ze soustředění ji vytrhlo zřetelné šramocení u dveří. Zastavila pohyb ruky a zaposlouchala se. Něco zaskřípalo, jako když se kov tře o kov. Někdo se snažil dostat dovnitř. Vyskočila na nohy tak prudce, až se jí rozbušilo srdce. Jsou to ti dva chlapi, co se tu předtím stavili? Spěšně oskenovala obývací, jako by hledala cokoli, co by se dalo použít jako zbraň. Prsty sevřela tužku. Byla směšně lehká. Příliš tenká. S tou by nikomu nevypíchla ani oko. Ne že by se o to kdy chtěla pokoušet.

Před očima se jí mihly útržky včerejší noci. Hluk. Řev. Těžké kroky. Helmy. Lidi prchající všemi směry. Vlastní dech, přerývaný, panický. A pak ta palčivá bolest.

„*Lído!*“

Něčí hlas volal její jméno. Petr? Ruda? Snažila se vybavit si, kdo tam s ní vlastně byl. Zatřásla hlavou a obraz se rozmazal.

Dveře zavržaly. Někdo byl už v chodbě. Lída se přitiskla ke zdi vedle průchodu do obývacího a zadržela dech. V jedné ruce tužku, ve druhé... polštář. Proč proboha ze všech věcí v bytě popadla zrovna polštář? V duchu nad sebou zabědovala. Váza byla ale daleko. Stůl těžký. Neměla čas to řešit.

Na prahu se objevil stín. Někdo vstoupil dovnitř. Nečekala. Zvedla ruku a vši silou švihla polštářem po siluetě před sebou. Úder byl měkký, hloupý, ale překvapivý. Jako bojovnice byla sice marná, ale to její protivník netušil. Využila vteřiny zmatku a zvedla ruku s tužkou, připravená bodnout. Kamkoli.

Ozvalo se pronikavé ženské zapištění.

„Ježíš!“

Drahomíra.

Lída ztuhla s rukou ve vzduchu.

„Promiň,“ vyhrkla okamžitě. Srdce jí bušilo až v krku. „Já... myslela jsem, že... že to jsou zase ti chlápci.“

Drahomíra lapala po dechu, očividně stejně vyděšená. Naštěstí to od Lídy schytala jen polštářem. „Jací chlápci?“

„Ti, co tu byli před půlhodinou.“

Drahomíra nechápavě zavrtěla hlavou. „A co chtěli?“

„Mluvit s bráchou.“

„A co jsi jim řekla?“

„Co by. Že není doma. A jak to, že nejsi v divadle? Myslela jsem, že se vrátíš nejdřív za dvě hodiny.“

„Generálka se zrušila. Vlastně i večerní představení.“

„Proč?“

„V sále se schůzuje. Má to něco společného se včerejškem na Národní třídě. Když jsme s Anastázií dorazily, stáli na jevišti herci v civilu. Jeden mluvil do mikrofonu k davu. Hlediště bylo plné lidí. Asi těch, co přišli do divadla jako já na veřejnou generálku, a místo ní...“

„Schůzovali,“ doplnila Lída nevěřicně. „Ale proč?“

„Z toho, co jsem zaslechla, prohlašovali, že se musíme sjednotit proti vládě. Prý mají ověřené informace, že i jiná divadla v Praze, Brně a dalších městech vstupují do stávky.“

„Stávka?“ Lídě zatrnulo. Ruda měl pravdu. Včerejšek měl pokračování.

„Stázka se ptala na vaši rodinu. Jestli prý něco nevíme.“

„A víme?“

„Přemek ještě není doma? A kluci?“

„Spí. Zrovna jsem se na ně chtěla jít podívat. Vašík přes den nikdy nespí déle než hodinu.“

„To mi povídej,“ povzdechla si Drahomíra a vyměnily si chápavý pohled.

„Promiň za tu ránu,“ dodala Lída.

„Ty jsi šla proti zloději s polštářem?“

„Třeba by měl alergií na peří.“ Lída zvedla polštář ze země a hodila ho na křeslo. „Chceš čokoládu? Švýcarskou,“ nabídla švagrově.

„Tu bych si teď dala,“ přikývla Drahomíra.

Jen co se usadily na gauči, domem se nanovo rozezněl zvonek. Obě nadskočily.

„Ježíš, jestli děti spaly, tak po tomhle mumraji už to nehrozí,“ zaklela Lída.

„Neotvírej,“ sykla Drahomíra, když viděla, jak se zvedá.

„Co když je to někdo známý? Navíc svítíme. Kdokoli vidí, že jsme doma.“

„Lído, ne!“

Lída varování ignorovala a po špičkách došla ke dveřím. „Kdo je?“ zvolala hlubším hlasem.

„Johan!“ ozvalo se z druhé strany.

Drahomíra okamžitě přispěchala za Lídou a obě stanuly tváří v tvář Přemkovu kamarádovi.

„Je tu Přemek?“

„Jsi už druhý, kdo se na něj dneska ptá,“ odvětila Lída.

„Nevíte, kde bych ho zastihl?“

„Odešel před dvěma hodinami. Říkal, že musí něco zařídit. Nezmínil nic konkrétního. Jen, že se pak chystá stavít u tebe.“

Johan si přejel rukou po strništi na tváři. „Za mnou rozhodně nebyl.“

„Co se děje?“ Lída se podívala z jednoho na druhého.

„Přemek je neznámý,“ vydechla Drahomíra a podlomila se jí kolena. Kdyby ji Johan s Lídou včas nezachytili, nejspíš by se zhroutila na zem.

3.

Poté, co vysadil Drahomíru s Anastázií před divadlem, pokračoval Přemek autem po hlavní silnici směrem k letišti. Po odbočce k přírodní rezervaci Divoká Šárka sjel na polní cestu a po chvíli jízdou zaparkoval u krajnice pod korunami vysokých jehličnanů. Zpod sedačky řidiče vytáhl malé přenosné rádio a začal ladit stanici Svobodné Evropy.

„... k událostem, jež se odehrály včera večer v Praze v okolí Václavského náměstí, stále získáváme nové informace. Smrt studenta, o níž jsme vás informovali, nebyla státními orgány doposud potvrzena... Včera prošla centrem Prahy studentská demonstrace, která se střetla s pohotovostními útvary VB na Národní třídě. Podle očitých svědků začali příslušníci bít studenty obušky...“

Přemek zapřel ruce o volant a přivřel oči. Chraplavý hlas z rádia zněl naléhavě. Máma měla pravdu. Něco se dělo.

„Sakra,“ procedil skrz zuby.

Když se vrátil zpátky do centra, zajel nejdřív k benzince a potom do železářství. Koupil součástky potřebné na opravu netěsnící trubky u dřezu v kuchyni. Choval se, jako by šlo o zcela obyčejný listopadový víkendový den. Protože cokoli se dělo, jeho se to netýkalo. On měl jiné starosti – netěsnící trubky a koupi rezervních oteplováků pro kluky, protože rostou jako z vody.

Po zastávce v železářství se chystal za Johanem. Spolužák ze střední a vlastně jediný skutečný kamarád v Praze mu šel i za svědka na svatbě. Tím druhým byla Anastázie Abrahámová, Drahomířina nejlepší kamarádka. A když už byl v centru, napadlo ho zajít do lahůdek a koupit dětem (a sobě) něco sladkého. Když se už s balíčkem dobrot vracel k zaparkovanému autu, ozvalo se za ním skřípání brzd.

Ohlédl se ve chvíli, kdy dva muži vyskočili z tmavého auta. Neomylně mířili k němu. Instinktivně přidal do kroku, ale po pár metrech ho stejně dohnali. Jeden zleva, druhý zprava.

Všechno se seběhlo příliš rychle, než aby dokázal rozumně zareagovat. A co by vlastně chtěl dělat? Utíkat s balíčkem z lahůdek ulicí jako zločinec prchající před Veřejnou bezpečností? Tihle chlápci nejspíš měli zbraně. Nechtěl jim dát záminku je použít. Dokázal si představit tu zprávu v novinách: malý rámeček někde dole na desáté straně novin s titulkem *Zastřelen při útěku před VB*.

„Půjdete s námi,“ poručil mu jeden z nich, téměř dvoumetrový chlápek s rameny jako skříň. Fyzická převaha byla zjevná na první pohled.

Pokud byli od tajné policie, nemělo smysl se dohadovat. Ani klást odpor. Tak jako tak by si prosadili své. Přemek mohl jen doufat, že od něj chtějí pouze informaci, a když zjistí, že jim nemá co říct, nechají ho jít.

V opačném případě...

Před očima mu probleskla vzpomínka na zlomená žebra a otok na týlu hlavy. Jedno varování stačilo. Pro něho i jeho rodiče. Přemek na sucho polkl a dobrovolně nastoupil do otevřených zadních dveří.

Uvnitř auta, za černými skly, mu přetáhli přes hlavu kuklu. Zřejmě nechtěli, aby viděl, kam ho vezou. Snažil se zůstat klidný. *Nic mi neudělají*, opakoval si pro sebe. Museli by se pak zodpovídat vedení strany.

Jenže co když tohle všechno dělali právě na jeho příkaz? Co když ho zavezou někam za Prahu? Co když... Fingovat jeho sebevraždu v Divoké Šárce by pro ně byla snadná práce. Vsadil by se, že by se našli i svědci, co ho tam viděli před hodinou jet.

Nervózně si promnul ruce. Myslel na Drahomíru. Na děti.

„Ta kukla opravdu není nutná,“ ozval se po zhruba deseti minutách jízdy. Snažil se navázat kontakt. Zjistit, s kým má tu čest.

„Nutnost prostředků nechte na nás, pane Hohenbergu.“

Pane Hohenbergu.

Věděli, kdo je. Samozřejmě. To by ho možná mělo uklidnit. Jenže si nebyl jistý, jestli to, co cítí, je úleva, nebo předzvěst mnohem větších problémů.

Jednou už od mužů v černém dostal lekci, po které zůstal několik dní upoutaný na lůžko. Bylo mu sedmnáct a chvilka rebelství ho stála víc, než si kdy dokázal představit. Nejhuř dopadlo koleno. Dva šrouby a nikdy už nebylo jako dřív. Na fotbalovou kariéru mohl rovnou zapomenout. Ne že by mu bylo dovoleno hrát za jiný než třetiligový klub, ale i tak... Milovaný sport od té doby mohl sledovat akorát tak z tribuny. Dodnes ho při delší chůzi v koleni píchalo. A to všechno kvůli...

Kdyby se mu ti hajzlové dostali do rukou, tak... Zatnul zuby a zhluboka se nadechl. Nemělo smysl se tím teď zabývat. Byl jen figurkou na šachovnici. A jeho rodinu měli v šachu už dávno. Sourozenci Hohenbergovi se mohli pohybovat jen v přesně vymezeném prostoru.

S vlastní rodinou se jeho strach ztrojnásobil. Nevýčnít. To bylo jeho každodenní krédo. Naučil se mlčet, když bylo třeba. Ne ze zbabělosti, ale z pudu sebezáchovy. Kvůli dětem. Kvůli Drahomíře. Kvůli sestře, která mu přidělávala víc starostí, než by si kdy připustil.

Auto zastavilo.

Muži ho pobídlí, aby vystoupil. S kuklou na hlavě se šlo špatně. Každý krok byl nejistý. Nenáviděl tu bezmoc. Nenáviděl, že netuší, proč tohle všechno.

Vešli do nějaké budovy. Hluk ulice v momentě ustal a na jeho místo nastoupilo sterilní ticho přerývané šoupavým zvukem, který vyluzovalo tření podrážek o podlahu. A zleva ostré klap, klap, klap. Podpatky, možná? Po chvilce čekání nastoupili do výtahu. Nevěděl, kolik pater vyjeli. Než se ozvalo tupé zacinknutí, stačil napočítat do třiceti tří. Někdo ho zezadu postrčil vpřed.

Zavedli ho do nějaké místnosti. Teprve tam mu sundali kuklu.

Přemek zamrkal a s nepříjemným překvapením zjistil, že stojí v jedné z výškových budov na Pankráci. Poznal to podle výhledu z velkých oken.

Tohle nebylo dobré.

V místnosti se strohým zařízením byl muž. Při jejich příchodu k nim byl otočený zády, díval se na šedý obzor a pomalu popotahoval z doutníku. Zřejmě dorazila kubánská zásilka, pomyslel si Přemek. To, co bylo obyčejným lidem zapovězeno, si ti nahoře dopřávali bez skrupulí. Už se tím ani netajili. Kouř líně putoval prostorem a zůstával viset ve vzduchu déle, než by bylo příjemné.

„O co jde?“ promluvil Přemek jako první. Ať po něm chtěli cokoli, přál si to mít co nejrychleji za sebou. Navíc si s mírným podrážděním uvědomil, že zakoupené zákusky nechal na sedadle jejich auta. Měl by si o ně říct, až tady skončí? Ta absurdní představa ho málem rozesmála. Koutky úst se mu nepatrně zachvěly. Rychle se ovládl.

Muž u okna si nejprve potáhl z doutníku a teprve pak promluvil, stále k němu zády. Jako by mu tím dával najevo, že pro něho není tak důležitý.

„Mluvil jste se svými rodiči o situaci v Praze, pane Hohenbergu?“

Přemek zakroutil hlavou ze strany na stranu. Ten hlas mu byl povědomý. Nepříjemně povědomý. Kde už ho jen slyšel?

„Zvláštní,“ pokračoval muž klidným hlasem, aniž by se otočil. „Ústředna hlásí, že jste dnes ráno přijal hovor ze zahraničí.“

„Oh, to bylo...“ Přemek se zarazil. Došlo mu, že cokoli řekne, už dávno ztratilo význam. „Netušil jsem, že mluvit s vlastní matkou je trestné,“ pronesl s hořkým podtónem, který si měl raději odpustit.

Rána pěstí do žaludku mu okamžitě dala za pravdu. Neviděl, odkud to přišlo. Zkřivil se a udělal krok vzad, aby nespádl. Zuby zatnul tak silně, až ho zabořila čelist. Nechtěl jim dát to zadostiučinění. Nechtěl, aby ho viděli na kolenou.

Po několika vteřinách se pomalu narovnal.

„Co ode mě chcete?“ zavrčel.

Muž s doutníkem se obrátil čelem do místnosti. Stál klidně, jeho brunátný obličej byl posetý malými jizvami, zřejmě po neštovicích, oči bez výrazu. Přeměřil si Přemka pohledem, načež se zadíval na muže, kteří ho doprovázeli, a popel z doutníku nechal spadnout na zem.

„Máte dva malé syny,“ pronesl. Nebyla to otázka. „Vašíka a Bertíka. Kolik jim je?“

„Čtyři... a jeden rok,“ vydechl Přemek.

Hrdlo se mu sevřelo tak, že měl pocit, jako by mu někdo kolem krku utahoval smyčku. Rodina byla jeho Achillova pata. A ten muž to věděl. Nemusel zvyšovat hlas. Nemusel vyhrožovat. Stačilo to vyslovit.

„Co ode mě chcete?“ zopakoval Přemek, tentokrát tvrději. Snažil se udržet pevný hlas, i když cítil, jak mu ve spáncích pulzuje krev.

Muž s doutníkem nic neřekl. Jen se na něj díval. Dlouze. Beze spěchu. Jako by zvažoval, kolik toho ten člověk ještě unese.

Přemek sevřel pěsti.

Ještě jednou zmíní jeho děti...

4.

„Přemku!“

Jakmile vešel do domu, Drahomíra se mu vrhla kolem krku. Sevřela ho tak pevně, jako by ho už nechtěla nikdy pustit.

„Měla jsem o tebe strach. Trnu tu přes hodinu. Už jsem chtěla jít na policii.“

„Jsem v pořádku,“ vydechl.

„Kam ses poděliš? Byl tu Johan. Prý ses u něho neukázal.“

„Sakra, Johan... úplně jsem na něj zapomněl. Kde je Lída?“

„Nahoře. Proč?“

Neodpověděl. Okamžitě se vydal do schodů.

„Tvrdilas mi, žeš tam nebyla!“

Lída zvedla zrak od učebnice a nechápavě se zadívala na bratra. Ten bez zaklepání vpadl do jejího pokoje, rudý vzteky.

„O čem to, sakra, mluvíš?“ ohradila se. „A odkdy mi lezeš do pokoje bez klepání?“

Nejlepší obranou byl útok.

„Na tohle nemám čas ani náladu,“ procedil Přemek.

Lída zase neocenila jeho tón. „Tak si je laskavě udělej. Kdes vůbec byl? Tvoje žena se tu strachuje, že se ti něco stalo!“

„Tohle není o mně, ale o tobě...“

Bez dalšího slova hodil před ni na stůl štos fotografií. Dal mu je člověk z tajné služby. Od chvíle, co je uviděl, v něm vřel vztek.

I Lídě stačil jediný pohled, aby jí zatrnulo. *To přece nemohlo být...*
Jak?

„Kdes je vzal?“ vyhrkla.

„To je jedno. Proboha.“ Přemek se zhluboka nadechl. „Hlavně mi řekni, jestli jsi v pořádku. Nepotřebuješ doktora?“

„Děkuju za optání, a ne, jsem v pohodě. Jen pár modřin.“

Lída odložila učebnici, brala do ruky jednu fotku za druhou a pečlivě si je prohlížela. Byla na nich zachycená v různých okamžicích v podvečer sedmnáctého listopadu. Ta první zobrazovala shromáždění na Albertově, kde se sešla s přáteli na akci svolané studentskými organizacemi. Vlastně ani nevěděla, co očekávat, když tam šla. A upřímně, dvakrát se jí tam nechtělo. Jenže Ruda s Káčou byli od rána plní energie. Chtěli vyjádřit „svůj názor a nesouhlas s věcmi veřejnými“. Výročí zavření vysokých škol nacisty jim přišlo jako ideální příležitost. Tak si řekla, proč u toho nebýt taky.

Překvapilo ji, kolik lidí se tam ukázalo. Povíдали si se spolužáky, kouřili, jen tak postávali kolem.

Demonstraci zahájilo několik projevů. Znamé tváře ze studentského kampusu, pak herečka ze seriálu z nemocničního prostředí, nakonec mladý politik Soběslav Navrátil. Ten ji zaujal. Mluvil srozumitelně, měl tah na branku. A byl docela pohledný. Ti po něm už takové charisma neměli. Jejich slova vnímala spíš jako zvukovou kulisu.

Politika šla mimo ni. Podvědomě se jí vyhýbala. Ale i ona vnímala tu změnu atmosféry mezi mladými lidmi v posledních dnech, možná už týdnech. Anonymní dav dodával odvalu jednotlivcům. Najednou už nešlo jen o nezávislé klábosení. Hlasy byly hlučnější, slova ostřejší. Jako by shromážděním na Albertově projížděl elektrický proud, a když dosáhl určité intenzity, dav se dal do pohybu.

Někdo začal zpívat *Gaudeamus igitur*. Další se přidali. Při pochodu Dlouhou ulicí zněl mnohohlasý sbor. I Lída zpívala. Společně s Rudou a Káčou si notovali latinský popěvek. Bylo to úchvatné. Nikdy nic podobného nezažila.

Byla ráda, že se nechala přemluvit. Vždyť nedělali nic špatného. Jen šli městem, zpívali, říkali nahlas to, co cítili. Svobodně. Bez přetvářky.

Jak osvěžující, pomyslela si. Ale nebyla dost naivní na to, aby věřila na pohádkové konce. A jak se ukázalo, studentský pochod byl

jen klidem před bouří. Nevinné popěvky postupně střídala hesla. „Konec vlády jedné strany.“ „Máme holé ruce.“ Něco v ní se se-
vřelo. Očima vyhledala Rudu. Šel vedle ní. Usmála se na něj, hle-
dala ujištění. Protože proč by nemělo být všechno v pořádku?

Když procházeli Spálenou ulicí, někdo ji chytil za loket. Prudce se otočila. Byl to Petr. Měl na sobě tu svou koženou bundu a na hlavě kapuci šedivé mikiny. V jeho pohledu se zračilo cosi, co ji donutilo zpomalit. Nechala Rudu s Káčou, aby ji předešli. Blížili se k Národní třídě. Už byla tma a kroky davu zpomalovaly.

„Přišels,“ hlesla a spěšně ho objala. Ruda s Káčou k nim byli naštěstí zády. O Petrovi si totiž mysleli své. Hlavně Ruda. Petr byl podle něj frajírek, se kterým by se neměla zaplétat. Ale možná právě to frajírkovství bylo součástí jeho přitažlivosti. To Rudovi samozřejmě nepřiznala.

„Hledal jsem tě,“ vyhrkl a rozhlédl se kolem.

„Našel jsi mě,“ usmála se.

„Poslyš, co zajít někam, kde bude větší klid? Míň svědků,“ nadhodil.

„Já nevím, jsem tu s Rudou a lidma z kruhu,“ mávla rukou směrem k davu. Už od nich byli pár metrů.

„Jen si dáme něco na zahřátí. Pak se vrátíš. Znáš jedno místo, je to jen deset minut,“ naléhal Petr.

Její oči vyhledaly Rudova záda. Byl vysoký, štíhlý, nepřehlédnutelný. Tyčil se nad davem jako maják. Přišlo jí to úsměvné.

„Já ti nevím...“

„Pojď.“ Chytil ji za rukáv.

Zaváhala.

„Dobře,“ kývla nakonec. „Jen jim řeknu, že se pak sejdem ve Sklípku.“

Vydala se za Rudou, aby jim to oznámila. Jenže sotva se k němu prodrala, projela davem vlna neklidu. Zastavil se.

„Prej je vepředu na Národní třídě kordon VB,“ ozvalo se zleva.

„Sem si myslel, že to jde nějak moc hladce,“ utrousil někdo další.

„Cože?“ Lída svraštila čelo. Podívala se na Rudu. Pak se otočila za Petrem. Nikde ho neviděla.

„Zdá se, že tam na nás čekají.“

„Kdo? Proč? Tohle je přece povolená demonstrace, ne?“

Ruda pokrčil rameny.

Nebyla. A i kdyby byla... v tu chvíli už na tom nejspíš vůbec nezáleželo.

Lída se zadívala na fotografii, na které byla zachycená za pochodu v davu. Na další zase něco křičela na Rudu, který se snažil zastavit Pavlu, aby se nepřibližovala k zátarasům vytvořeným příslušníky pořádkových služeb.

„Nic nám neudělají. Nemůžou jen tak začít střílet do lidí,“ argumentovala tehdy Pavla.

Lída si tak jistá nebyla. Když se o půl hodiny později snažila kamarádce pomoci ze spárů nějakého uniformovaného týpka, popadla ji cizí ruka a odhodila stranou. Dopadla tvrdě na dlažbu.

„To jsou dost detailní záběry,“ pronesla suše.

A nebyly to náhodné fotky. Objektiv přesně věděl, koho hledá. Ji. Z té skutečnosti ji zamrazilo. Po celou dobu, nejspíš už od Albertova, ji někdo sledoval. Byla to StB?

Polilo ji horko a celé tělo se roztrásl.

„Sakra, Lído,“ povzdechl si Přemek. Spíš než vztek cítil bezmoc.

„Jak jsem mohla vědět, že se to tam semele? Myslíš, že nemám pud sebezáchovy?“

„To jsem neřekl, jen... Nevšimla sis, že tě někdo fotí?“

Zavrtěla hlavou. Měla jiné starosti. A i kdyby... „Jak vůbec věděli, že tam budu? Jedna dvě fotky jsou náhoda. Ale tohle?“ Rozhlédla se po rozhozených snímcích. „To vypadá jak celý album.“ Vyhledala bratrův pohled. „Sledovali mě, že jo?“ A přitom byla tak opatrná. Vždycky byla opatrná. Udělalo se jí fyzicky špatně. „Jak?“

„Nejspíš jim dal někdo echo.“

„Myslíš někdo ze školy?“ Její pravou identitu znalo jen pár blízkých přátel. Její fotky nekolovaly po Praze. Většina lidí by netušila, že mluví s vnučkou bývalého krále, ani kdyby s nimi strávila hodinu v družném hovoru.

„Nemůžeme nikomu věřit,“ připomněl jí bratr.

„Za své lidi bych dala ruku do ohně.“

Přemek shrnul fotky do hromádky. „To já taky. Ale pro jistotu se ohni vyhýbám. Každopádně, tenhle týden choď po škole rovnou domů. Slib mi to.“

„Nemůžeš mě tu věznit.“

„Můžeš být ráda...“

„... že mě vůbec nechají studovat,“ doplnila Lída současně s ním. Tu větu slychala až příliš často. Jako by měla být za všechno vděčná. Nejlépe s hlubokou poklonou směrem ke Strakově akademii. Občas měla pocit, že by vládní straně měla děkovat i za to, že smí dýchat.

Pořád úplně nechápala, proč ji s bratrem donutili studovat v Praze, zatímco rodiče žili ve Švýcarsku. Viděla je maximálně dvakrát do roka. Matce sice byly návštěvy povoleny, ale otec byl persona non grata. Chyběli jí oba.

Rozhodila ruce. „Jsem šťastím bez sebe. Místo univerzity ve Švýcarsku nebo Americe kejsnu v Dejvicích. Paráda. Fakt super!“ Frustrace z ní přímo sálala.

Přemek jí rozuměl. V tomhle byli na stejné lodi. Jenže řešení neměl.

„Musíme se držet v ústraní,“ zopakoval.

„Ach ano, mám být vděčná, že můžu studovat architekturu, zatímco tys po škole musel začít makat u pásu,“ zavrčela. Další mantra, kterou slyšela den co den. Buď vděčná, že jsi neskončila jako já. Buď vděčná, že můžeš nosit hezký oblečení a máš doma plnou lednici.

Začala pěstí. Pomalu, ale jistě přestávala být vděčná. Měla toho akorát dost.

„Lído, tohle jsme probírali už milionkrát.“

„To ale neznamená, že to mám jednodušší. Ano, můžu studovat to, co jsem si vybrala. Ale budu moct taky pracovat v oboru? Nechájí mě navrhovat budovy podle mých představ? Nebo mi bude dovoleno jen překreslovat cizí výkresy někde v suterénní kanceláři bez oken? Protože o mém životě rozhodují všichni kromě mě!“

„To není fér,“ pronesl Přemek tiše.

„Co není fér? Že pykám za to, čím byli moji prarodiče? Za lidskou hloupost? Neschopnost vzít svůj osud do vlastních rukou?“

„Jsi příliš idealistická.“

„Jsi mladá, plná ideálů. Dospělost máš romantizovanou, bla bla bla,“ zapitvořila se.

Přemkovi došla trpělivost. Opravdu se snažil Lídě porozumět. Být jí oporou. Ale ani on to neměl lehké. „Myslíš, že se mi tohle líbí?“ zvolal. „Že každý ráno opouštím děti a manželku, abych osm hodin dělal něco, co mi nepřináší ani špetku radosti? Myslíš, že jsem si tohle vybral? Myslíš, že chci, aby moje děti neměly možnost svobodně se rozhodnout, jak chtějí žít?“

„Tak proč chceš připosraně čekat na zázrak?“ vyštěkla Lída.

„To není k tvému bratrovi fér,“ vložila se mezi ně Drahomíra, která se objevila ve dveřích. Jejich křik byl slyšet po celém domě.

„Nic z toho není fér!“

Lída se otočila na podpatku a odešla. Prásknutí dveří jen rezonovalo s veškerou její zlobou a frustrací. Chtěla být sama, tak se zavřela v koupelně. Otevřela malé okénko a do pusy vložila cigaretu. Bylo jí jedno, že pak bude cítit.

Snažila se zklidnit.

Modřiny byly jedna věc. Mít celou událost zdokumentovanou cizí rukou byla druhá.

Potřebovala o tom s někým mluvit. Znat jiný názor na věc. Jenže s kým? Kamarádům o tom říkat nechtěla. Očividně byli pod mnohem větším drobnohledem, než si mysleli. Což by mohlo znamenat jediné... Představitelé režimu si už nebyli tak jistí v kramflecích.

Potomci bývalého krále pro ně vždy představovali určitou hrozbu. Báli se převratu? Obnovení monarchie?

Típla cigaretu, nedopalek hodila do záchodu a spláchla. Nato si prohlédla svůj outfit v zrcadle: černý rolák, černá kožená sukně do áčka, černé punčochy. No jasně. Tajná agentka CIA. Zvedla ruku, prsty naznačila namíření pistole, načež si ukazovák přiložila k puse a foukla. Po celou dobu se dívala na svůj odraz v zrcadle nad umyvadlem.

Jo. Drsňačka jak vyšitá. Kdyby jen věděla, co dělat.

5.

Přemek zkontroloval čas na hodinkách a znovu stiskl tlačítko u vchodu do činžovního domu. Z okna ve druhém patře vykoukla mladá žena. Mávl jí na pozdrav. O chvíli později se ozval bzučák, který ho pustil dovnitř. Vyběhl po schodech do patra, kde na něj v otevřených dveřích už čekala ta samá žena.

„Johan tu není. Nechal ti tu vzkaz,“ oznamovala mu Veronika, manželka jeho nejlepšího kamaráda.

„Vzkaz?“

Podala mu přeložený papírek. Byla na něm žižkovská adresa a poznámka, aby zazvonil na číslo 4B. Johanův rukopis byl neza-měnitelný.

„To je všechno? Nevíš, čeho se to týká?“

Veronika zatřásla hlavou. „Až ho uvidíš, připomeň mu, ať neza-pomene nakoupit. Jinak nebude nic k večeři. Dneska se ten mrňous mele tak, že sotva přejdu z obýváku do koupelny,“ povzdechla si a dlaní pohladila vzdouvající se břicho.

„Vyřídím,“ usmál se a rozloučil se.

Najít danou adresu mu nedalo velkou práci. Zaparkoval u chod-níku, zkontroloval, že má zamčeno, a zamířil ke vchodovým dve-řím. Zazvonil na zvonek 4B. Místo Johana mu otevřel neznámý muž. Mohlo mu být kolem padesáti.

„Hledám Johana,“ vyhrkl Přemek.

Muž pokynul, aby ho následoval. Jakmile vešel do chladného průjezdu, všiml si dalšího muže. Svého kamaráda ale nikde neviděl. Přemek znejistěl.

„Pojďte s námi, pane Hohenbergu,“ pronesl ten druhý muž, aniž by se mu představil.

Očividně ho ale očekávali. I přesto nepřestával být obezřetný. Stále měl v živé paměti nepříjemné setkání z předchozího dne. *Nevěř nikomu*, znělo mu v uších.

Byla to léčka? Donutili Johana, aby ho sem přivedl? Všechno bylo možné. Přemek na sucho polkl a vykročil za mužovými zády. Ten druhý, co mu předtím otevřel, šel za ním. Krátce se po něm ohlédl. Vypadal neškodně. Toho by možná přebral...

Prošli průchodem a ocitli se na malém dvoře. Na okamžik se zastavili.

Přemek přešel pohledem okna kolem pavlače. Hledal stíny, pohyb záclon, cokoli podezřelého. Pokud by režim dospěl k závěru, že je hrozbou, co by bránilo v jeho fyzické likvidaci? Mezinárodní právo? Na to kašlali posledních dvacet let, tak proč by v jeho případě dělali výjimku?

Muži se dali znovu do pohybu. Naznačili mu, aby s nimi sešel po schodech dolů, do sklepa.

Přemkovi se rozbušilo srdce. Kdo věděl, že je tady? Nikdo z jeho blízkých netušil, kam šel ani co právě dělá. Řekl ráno před odchodem Drahomíře, že ji miluje? A synům?

S každým krokem se mu hrdlo svíralo víc a víc, jako by mu kolem krku někdo utahoval neviditelnou smyčku.

Procházeli úzkou temnou chodbou. Cestu jim osvětlovaly pouze špinavé žárovky visící ze stropu v pravidelných rozestupech.

Muž v čele se zastavil přede dveřmi po levé straně a třikrát zaklepal. Pak ještě dvakrát krátce a důrazně. Znělo to jako domluvený signál. Chvilku nato chodbu zalilo světlo z místnosti.

„Přemysl Otakar Hohenberg,“ ohlásil muž, jenž ho doprovázel, někomu uvnitř.

Celé své jméno neslyšel snad od školních let, kdy ho učitelé vyslovovali s jízlivým posměchem. Často s ním podle toho také jednali. Jako by byl obtížný hmyz, který museli tolerovat. I s tím se ale naučil žít. Vnuk bývalého českého krále byl mnohým trnem v oku. Dokud si ale hleděl svého, nesnažil se nijak vyčnívat, nechali ho relativně na pokoji.

Po únoru čtyřicet osm se česká královská rodina uchýlila do exilu ve Švýcarsku. Trvalo dlouhých dvacet let, než člen české královské rodiny znovu překročil hranice rodné země. Na jaře roku 1968 přijel Přemkův otec – Karel Maxmilián – do Prahy a byl spatřen ve společnosti několika vlivných osobností tehdejší doby.

Spekulovalo se o návratu královské rodiny na Pražský hrad. O tom, že dědic trůnu by mohl opět zastávat důležitou roli ve veřejném životě. Dokonce se šeptalo o státním převratu. Všechny tyto domněnky však ukončil srpen a vojska Varšavské smlouvy.

Karlu Maxmiliánovi byl vypovězen pobyt na českém území. Při porušení zákazu vstupu by s ním režim neměl slitování.

Aby si strana zachovala tvář, nabídli dětem Karla Maxmiliána „vstřícný kompromis“: studium na střední škole v Praze. Přemkův nástup na hradčanské gymnázium pak doprovázela fraška s novinářii. Jeho společná fotografie s ředitelem školy obletěla svět: *Vnuk bývalého krále studuje v Praze. Jakápak perzekuce. Jaképak porušování lidských práv.*

Vlk se nažral a koza zůstala celá.

Zasvěcení ovšem věděli své. Nešlo o žádnou vstřícnost. Byla to pojistka.

Přemek a Lída byli svým způsobem rukojmími doby. U domu, kde bydleli, se během dne i noci střídala hlídka. O každém jejich kroku se psaly denní reporty. Kam šli, s kým mluvili. Nic nezůstalo utajeno.

Hranice země pro ně představovala vězeňské zdi. Vycestovat mimo ohraničený prostor mohli pouze s tichým souhlasem režimu.

O možnosti odchodu do zahraničí s Drahomírou mluvili mnohokrát. Jenže ona nechtěla opustit rodinu a přátele. A jemu záleželo pouze na tom, aby byla šťastná. S životem pod dohledem byl tak smířený. Ve svých sedmadvaceti toužil hlavně po klidu.

Jenže osud si pro něj zřejmě zvolil jiný scénář.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Sametová koruna***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.